

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Tomáše Foltase v právní věci žalobce: **Z. R.**, zastoupen Mgr. Jindřichem Lechovským, advokátem se sídlem Dušní 907/10, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem Křižíkova 12, Praha 8, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2015, č. j. 4 A 101/2015 – 41,

t a k t o :

- I. Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2015, č. j. 4 A 101/2015 - 41, rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3. 12. 2015, č. j. KRPA-404931-32/ČJ-2015-000022, **se zrušují** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o žalobě 12.342 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti 4.114 Kč do patnácti dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobce Mgr. Jindřicha Lechovského, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalobce Z. R. domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2015, č. j. 4 A 101/2015 – 41, a žalobou napadené rozhodnutí, a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Městský soud v Praze (dále také „městský soud“) napadeným rozsudkem zamítl žalobu, kterou se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 12. 2015, č. j. KRPA-404931-32/ČJ-2015-000022, jímž byla žalobci o 30 dnů podle ust. § 129 odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) prodloužena doba zajištění za účelem předání podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (dále jen „nařízení Dublin III“). Původní doba zajištění žalobce byla stanovena rozhodnutím žalovaného ze dne 7. 10. 2015, č. j. KRPA-404931-14/ČJ-2015-000022.

Městský soud při svém rozhodování dospěl k závěru, že zákon o pobytu cizinců je v souladu s nařízením Dublin III. Policie je oprávněna zajistit cizince za účelem jeho předání podle tohoto nařízení, které upravuje podmínky zajištění osoby za účelem přemístění. Podklady odůvodňují závěr o důvodnosti zajištění. Žalobce vstoupil na území České republiky bez oprávnění a nemá žádný pobytový status. Je naplněna i podmínka vážného nebezpečí útěku. Bylo tak postupováno v souladu s čl. 28 nařízení Dublin III. Žalovaný se znovu zabýval možností použití zvláštních opatření za účelem vycestování. Žalobce neuvedl, že by došlo ke změně jeho současné situace oproti situaci po jeho zajištění. Správní orgán vycházel z toho, že souhlas s převzetím byl zaslán dne 25. 11. 2015 a jednalo se o souhlas Itálie. Neuvedení reakce Německa na žádost o převzetí v odůvodnění rozhodnutí není pochybením, které by způsobovalo nezákonnost rozhodnutí. Ze skutečností, které soud zjistil z obsahu správního spisu, je zřejmé, že nedošlo k žalobcem tvrzenému implicitnímu souhlasu Německa s jeho převzetím. Souhlas Itálie pak byl doručen dne 25. 11. 2015. Lhůta pro přemístění by tak skončila dne 6. 1. 2016. V případě, že žalovaný prodloužil dobu zajištění o 30 dnů, je doba zajištění stanovena do uvedeného data (4. 1. 2016). Nedošlo též k implicitnímu souhlasu s převzetím žalobce Německem ani Itálií. Německo vyslovilo nesouhlas 22. 10. 2015 a Itálie 2. 11. 2015. V případě převzetí do Itálie proběhla remonstrace, takže je zřejmé, že se jednalo o složitou věc. Podle čl. 22 odst. 6 Dublinského nařízení může v takových případech požadovaný členský stát odpovědět i po uplynutí požadované lhůty, ale v každém případě do jednoho měsíce. Souhlas Itálie pak došel dne 25. 11. 2015. Není spor o tom, že lhůta šesti týdnů k realizaci předání žalobce počala běžet od explicitního souhlasu Itálie ze dne 25. 11. 2015. Co se týče zrušení předcházejícího rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění ze dne 2. 11. 2015, není dán důvod prolomit ust. § 75 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný rozhodoval za situace, kdy bylo rozhodnutí platné. Původní rozhodnutí o zajištění ze dne 7. 10. 2015 dotčeno nebylo. Městský soud proto žalobu zamítl jako nedůvodnou.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal žalobce jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.

Stěžovatel předně poukázal na to, že jedna z nesprávně posouzených právních otázek byla předložena Soudnímu dvoru (Evropské unie). Přes tuto skutečnost a přes nevypořádání jednoho ze žalobních bodů jsou dány důvody, aby byl zrušen napadený

pokračování

rozsudek i žalobou napadené rozhodnutí. Doba prodloužení zajištění přesahuje limity stanovené právním řádem. Posledním dnem prodloužené doby zajištění je 4. 1. 2016. V případě Itálie byl dán implicitní souhlas po uplynutí dvou týdnů od opakované žádosti ze dne 3. 11. 2015, tedy dne 17. 11. 2015. Šestitýdenní lhůta pro možnou realizaci transferu tedy uplynula již v úterý 29. 12. 2015. Pozdější explicitní souhlas nemůže mít na běh lhůty vliv. Postačí eventuální možnost zásahu do práva na základní svobodu stěžovatele. Správní rozhodnutí neobsahovalo informace o tom, že byly podány dvě žádosti o převzetí do Itálie, což je důvodem pro konstatování další nezákonnosti. Žalovaný až ve svém vyjádření k žalobě vysvětlil, že Německo vyjádřilo v dvoutýdenní lhůtě svůj nesouhlas a Itálii byla podána nová žádost. Je však nemyslitelné, aby nepřezkoumatelnost svého rozhodnutí napravoval takto. Jelikož rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 11. 2015, č. j. KRPA-404931-27/ČJ-2015-000022, bylo zrušeno rozsudkem městského soudu ze dne 16. 12. 2015, č. j. 1 A 100/2015 - 31 (právní moc dne 17. 12. 2015), nemůže obstát ani navazující napadené rozhodnutí. Obdobná je situace týkající se zrušení exekučního titulu až po vydání rozhodnutí o nákladech správní exekuce (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 9. 2011, č. j. 9 Afs 28/2011 - 181). Je třeba trvat na kontinuitě existence rozhodnutí o zajištění a navazujících rozhodnutí o prodloužení zajištění. Pokud některé z těchto rozhodnutí odpadne, nemohou obstát ani rozhodnutí následující. Zásadní význam, který rozhodnutí o omezení osobní svobody má, je důvodem pro prolomení zásady přezkumu správních rozhodnutí k okamžiku jejich vydání. V doplnění žaloby bylo namítnuto, že dne 2. 11. 2015 byla Itálií odmítnuta žádost o přijetí stěžovatele a bylo evidentní, že všechny státy připadající v úvahu přijetí stěžovatele odmítají. Bylo tudíž nezbytné jej ihned propustit. Zajištění bylo od 2. 11. 2015 zcela nezákonné a nemohla na tom nic změnit ani opakovaná žádost. Městský soud se však k tomuto žalobnímu bodu nevyjádřil. Na závěr stěžovatel předložil argumentaci ve prospěch závěru, že ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců není aplikovatelné pro rozpor s nařízením Dublin III. Ačkoliv je tato otázka řešena Soudním dvorem na základě předběžné otázky Nejvyššího správního soudu, měl být do jejího zodpovězení používán výklad, který je s ohledem na zásah do základního práva na svobodu cizince méně intenzivní.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a dospěl k závěru, že napadený rozsudek městského soudu i žalobou napadené rozhodnutí je třeba zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku z toho důvodu, že se městský soud vůbec nevypořádal s námitkou, že s ohledem na odmítnutí žádosti o přijetí stěžovatele ze strany Itálie bylo od 2. 11. 2015 jeho zajištění zcela nezákonné. Tato námitka je důvodná.

Podle ustálené judikatury platí, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný, jak uvažil o pro věc zásadních a podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za

nesprávné a z jakých důvodů považuje pro věc zásadní argumentaci účastníků řízení za lichou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, všechny dostupné na <http://nalus.usoud.cz>, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, č. 244/2004 Sb.NSS, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

Stěžovatel ve své replice ze dne 19. 12. 2015 uplatnil námitku nezákonnosti žalobou napadeného rozhodnutí z toho důvodu, že Itálie žádost o přijetí stěžovatele již jednou odmítla dne 2. 11. 2015, a zajištění bylo tudíž od tohoto okamžiku nezákonné. Ačkoliv byla tato námitka uplatněna v podání označeném jako „replika“, nešlo toliko o reakci na určitou argumentaci žalovaného, nýbrž o zcela nový žalobní bod – tj. v původní žalobě neuplatněnou samostatnou námitku. Jelikož bylo toto podání dodáno městskému soudu do datové schránky stále ještě ve lhůtě pro podání žaloby, jednalo se o námitku včasnou, tj. řádně uplatněnou (viz ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.). Městský soud byl tedy povinen se s touto námitkou vypořádat. Nepřisvědčil-li ji, měl uvést, proč ji považuje za nedůvodnou a v čem konkrétně je argumentace stěžovatele lichá. Nestalo-li se tak, je napadený rozsudek v této části nepřezkoumatelný.

Dílčí nepřezkoumatelnost však nebrání Nejvyššímu správnímu soudu v posouzení dalších kasačních námitek týkajících se otázek, k nimž městský soud zaujal své stanovisko.

Stěžovatel především nesouhlasí s posouzením přezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí ze strany městského soudu. Nejvyšší správní soud shledal tuto námitku důvodnou, neboť ze žalobou napadeného rozhodnutí ani z podkladů, na základě nichž bylo toto rozhodnutí vydáno, nelze zjistit řadu údajů, týkajících se jednotlivých žádostí o převzetí stěžovatele. Bez těchto údajů přitom nebylo možné žalobou napadené rozhodnutí přezkoumat v mezích žalobních bodů, a proto mělo být městským soudem zrušeno pro nepřezkoumatelnost.

Namítaná nepřezkoumatelnost se týká otázky, zda prodloužením doby zajištění o třicet dní nedošlo k překročení stanovené hranice pro zajištění stěžovatele. V této souvislosti je nutno zdůraznit, že již samotné stanovení doby zajištění nad maximální zákonný limit způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud například ve svém rozsudku ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59 (č. 3044/2014 Sb.NSS, všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz), *„otázka, zda byl stěžovatel v jeho důsledku fakticky zajištěn déle, než zákon připouští, případně po jakou dobu toto nedovolené zajištění trvalo, není rozhodující. Je-li předmětem soudního přezkumu posouzení zákonnosti správního rozhodnutí, pak i kdyby nežádoucí následek ve formě reálného překročení limitní doby zajištění v individuálním případě nenastal, nezákonnost rozhodnutí o prodloužení zajištění zakládá již jen fakt, že toto rozhodnutí pro takový nezákonný postup otevíralo prostor.“* Nemusí jít přitom pouze o limit stanovený zákonem o pobytu cizinců. Stěžovatel byl zajištěn za účelem jeho předání na základě nařízení Dublin III, které má v souladu s čl. 288 Smlouvy o fungování Evropské

pokračování

unie obecnou působnost a je závazné v celém rozsahu a přímo použitelné ve všech členských státech.

Podle ust. § 129 odst. 1 zákona o pobytu cizinců policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

Podle ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III zajištění musí být co nejkratší a nesmí trvat déle než po dobu, která je nezbytná k náležitému provedení požadovaných správních řízení do doby provedení přemístění podle tohoto nařízení. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, lhůta pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět nesmí překročit jeden měsíc od okamžiku podání žádosti o mezinárodní ochranu. Členský stát, který vede řízení v souladu s tímto nařízením, požádá v těchto případech o urychlenou odpověď. Tato odpověď musí být poskytnuta do dvou týdnů od okamžiku obdržení žádosti. Není-li odpověď poskytnuta v této dvoutýdenní lhůtě, má se za to, že bylo žádosti vyhověno, což má za následek vznik povinnosti převzít nebo přijmout dotyčnou osobu zpět, včetně povinnosti zajistit její řádný příjezd. Pokud je osoba zajištěna podle tohoto článku, přemístění této osoby z dožadujícího členského státu do příslušného členského státu se provede, jakmile je to z praktického hlediska možné, a nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3. V případě, že dožadující členský stát nedodrží lhůty pro předložení žádosti o převzetí nebo přijetí zpět, nebo pokud se přemístění neuskuteční ve lhůtě šesti týdnů uvedené v třetím pododstavci, nesmí být osoba dále zajištěna. Články 21, 23, 24 a 29 se použijí obdobně.

Jak dovodil Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 2. 2015, č. j. 7 Azs 11/2015 - 32, „z čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III plyne, že správní orgán při rozhodování o zajištění cizince za účelem jeho přemístění a při prodlužování doby trvání zajištění musí stanovit dobu trvání zajištění tak, aby v žádném případě nemohl nastat rozpor s pododstavcem čtvrtým uvedeného ustanovení.“ Uvedené ustanovení tedy stanoví maximální dobu zajištění cizince v jednotlivých fázích procesu přemístění. Žalobou napadené rozhodnutí přitom bylo vydáno v poslední fázi tohoto procesu, kdy zajištění nesmělo překročit dobu stanovenou pro provedení přemístění. K realizaci podle čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III musí dojít „nejpozději do šesti týdnů od implicitního nebo explicitního

vyhovění žádosti o převzetí či přijetí dotčené osoby zpět ze strany jiného členského státu nebo od okamžiku, kdy skončí odkladný účinek odvolání nebo žádosti o přezkum podle čl. 27 odst. 3.“

Z citovaného ustanovení je tedy zcela zřejmé, že pro běh šestitýdenní lhůty je rozhodující první souhlas s převzetím či přijetím zpět, bez ohledu na to, zda je implicitní nebo explicitní. Pokud je tedy dán implicitní souhlas (tj. nevyvratitelná domněnka souhlasu v případě, že stát nesdělí odpověď ve stanovené dvoutýdenní lhůtě), další vyjádření státu (ať již pozitivní či negativní) již nemá žádný vliv na běh šestitýdenní lhůty pro realizaci předání.

V projednávané věci přitom nelze z podkladů, na základě nichž bylo žalobou napadené rozhodnutí vydáno, vyloučit, že ještě před sdělením explicitního souhlasu ze strany Itálie došlo k vydání implicitního souhlasu Itálie či Německa. Za této situace nelze ani vyloučit, že by šestitýdenní lhůta pro realizaci předání mohla uplynout dříve než doba, na kterou byl stěžovatel zajištěn.

Městský soud se dopustil zcela zásadního pochybení, jestliže při rozhodování vycházel z podkladu, který nebyl ve správním spise založen před vydáním žalobou napadeného rozhodnutí. Konkrétně šlo o Evidenční kartu žadatele: X pořízenou dne 11. 12. 2015. Úkolem městského soudu bylo posoudit, zda lze závěry žalovaného přezkoumat na základě podkladů, které měl žalovaný při rozhodování k dispozici. V případě, že by tomu tak nebylo, nebylo možné tuto vadu dodatečně zhojit dovysvětlením určitých skutečností ve vyjádření k žalobě ani dodatečným opatřením správního spisu o další podklad (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2003, č. j. 1 A 629/2002 - 25, č. 73/2004 Sb.NSS).

Ze samotných podkladů, které měl dle obsahu správního spisu žalovaný k dispozici, lze přitom ověřit pouze to, že dne 16. 10. 2015 byly odeslány do Švýcarska a Německa žádosti o přijetí stěžovatele zpět (číslo listu 25) a že dne 19. 10. 2015 vyslovilo Švýcarsko nesouhlas a téhož dne byla zaslána žádost do Itálie (číslo listu 26). Až ze žalobou napadeného rozhodnutí lze pak zjistit, že dne 25. 11. 2015 došla kladná odpověď Itálie. Informace o tom, že dne 22. 10. 2015 došla negativní odpověď Německa a dne 2. 11. 2015 negativní odpověď Itálie a že do Itálie byla dne 3. 11. 2015 odeslána nová žádost (remonstrace), se nikde v podkladech pro rozhodnutí ani v samotném rozhodnutí neobjevuje. Jedná se přitom o informace zcela zásadní pro to, aby bylo možné vyloučit či potvrdit, že před obdržením explicitního souhlasu došlo k vydání implicitního souhlasu Německa nebo Itálie. Rozhodoval-li žalovaný bez těchto informací, rozhodoval na základě nedostatečně zjištěného skutkového stavu, přičemž podklady pro rozhodnutí neumožňují přezkoumání závěru, že nedošlo k porušení maximální doby zajištění stanovené v čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III. Pokud by se navíc skutkový stav odehrál tak, jak uvádí žalovaný a jak se nabízí z dodatečně opatřené Evidenční karty žadatele: X, bylo by nutno dát stěžovateli za pravdu v tom, že implicitní souhlas Itálie by byl dán již dne 17. 11. 2015. Šestitýdenní lhůta pro provedení přemístění by pak uplynula dne 29. 12. 2015, žalobou napadené rozhodnutí umožňující zajištění do 4. 1. 2016 by tuto lhůtu překračovalo, a bylo by tudíž nezákonné.

pokračování

Poukazoval-li městský soud na to, že odpověď Itálie byla dána v jednoměsíční lhůtě dle čl. 22 odst. 6 nařízení Dublin III, pak je nutno upozornit, že toto ustanovení na danou věc vůbec nedopadá. Předně se dané ustanovení vztahuje na institut převzetí, který by se mohl uplatnit pouze v případě, že by stěžovatel v České republice požádal o mezinárodní ochranu. Správní orgány však žádaly o přijetí stěžovatele zpět, což je institut odlišný. Kromě toho však městský soud přehlédl, že je-li cizinec zajištěn na základě čl. 28 nařízení Dublin III, jako v projednávané věci, obsahuje odstavec třetí tohoto ustanovení speciální úpravu lhůt.

S ohledem na uvedenou zásadní vadu, která je důvodem pro zrušení nejen napadeného rozsudku, ale také žalobou napadeného rozhodnutí, se již Nejvyšší správní soud dalšími kasačními námitkami nezabýval. Jejich posouzení by totiž nemohlo nic změnit na tom, že žalobou napadené rozhodnutí neobstojí. Co se týče možné neaplikovatelnosti ust. § 129 odst. 5 zákona o pobytu cizinců pro rozpor s nařízením Dublin III, Nejvyšší správní soud k této otázce v tuto chvíli ani nemůže zaujmout stanovisko s ohledem na probíhající řízení před Soudním dvorem o předběžné otázce položené usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2015, č. j. 10 Azs 122/2015 - 88. K tvrzené nezákonnosti v důsledku zrušení předcházejícího rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění městským soudem se pak Nejvyšší správní soud taktéž nemůže vyjádřit, neboť tvrzený zrušující rozsudek není obsahem soudního ani správního spisu.

Nejvyšší správní soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost stěžovatele proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 12. 2015, č. j. 4 A 101/2015 - 41, je opodstatněná, a proto napadený rozsudek podle ust. § 110 odst. 1 věta první před středníkem s. ř. s. zrušil. S ohledem na důvody zrušení rozsudku městského soudu přistoupil Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. také ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hlavního města Prahy, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 3. 12. 2015, č. j. KRPA-404931-32/ČJ-2015-000022. Podle ust. § 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s. ve spojení s ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. byla věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

Kasační soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. (ve spojení s ust. § 120 s. ř. s.), podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný ve věci úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Vzhledem k tomu, že stěžovatel měl v řízení o kasační stížnosti i v řízení o žalobě úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení o žalobě i řízení o kasační stížnosti.

V řízení o žalobě představovaly náklady řízení stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za tři úkony právní služby (převzetí věci, podání žaloby a repliky) v hodnotě 3.100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění

pozdějších předpisů; dále jen „advokátní tarif“) celkem částku 9.300 Kč. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 900 Kč (3 x 300 Kč dle ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 2.142 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 12.342 Kč.

V řízení o kasační stížnosti představovaly náklady řízení stěžovatele odměna a náhrada hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za jeden úkon právní služby (podání kasační stížnosti) částku 3.100 Kč [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Náhrada hotových výdajů se pak sestává z paušální částky 300 Kč (ust. § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 714 Kč. Jelikož má stěžovatel právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl Nejvyšší správní soud tak, že je žalovaný povinen nahradit stěžovateli k rukám jeho zástupce náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 4.114 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 7. dubna 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu